

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (devátého senátu)

18. ledna 2017*

„Řízení o předběžné otázce — Směrnice 2003/96/ES — Zdanění energetických produktů a elektřiny — Snížení daní — Věcná působnost — Úlevy z částek placených k financování všeobecných nákladů elektrického systému — Článek 17 — Energeticky náročné podniky — Úlevy poskytnuté takovým podnikům pouze ve výrobním odvětví — Připustnost“

Ve věci C-189/15,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Consiglio di Stato (Státní rada, Itálie) ze dne 17. března 2015, došlým Soudnímu dvoru dne 24. dubna 2015, v řízení

Istituto di Ricovero e Cura a Carattere Scientifico (IRCCS) – Fondazione Santa Lucia

proti

Cassa conguglio per il settore elettrico,

Ministero dello Sviluppo economico,

Ministero dell’Economia e delle Finanze,

Autorità per l’energia elettrica e il gas

za přítomnosti:

2M SpA,

SOUDNÍ DVŮR (devátý senát),

ve složení E. Juhász, předseda senátu, C. Vajda (zpravodaj) a C. Lycourgos, soudci,

generální advokát: M. Campos Sánchez-Bordona,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za Istituto di Ricovero e Cura a Carattere Scientifico (IRCCS) – Fondazione Santa Lucia
G. Pellegrinem, avvocato,

* * Jednací jazyk: italština

- za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s A. Vitalem a P. Gentilim, avvocati dello Stato,
 - za Evropskou komisi K. Herrmann, M. Owsiany-Hornung a F. Tomat, jako zmocněnkyněmi,
- po vyloučení stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 21. dubna 2016,
vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 17 odst. 1 směrnice Rady 2003/96/ES ze dne 27. října 2003, kterou se mění struktura rámcových předpisů Společenství o zdanění energetických produktů a elektřiny (Úř. věst. 2003, L 283, s. 51; Zvl. vyd. 09/01, s. 405).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Istituto di Ricovero e Cura a Carattere Scientifico (IRCCS) – Fondazione Santa Lucia [Pečovatelský a léčebný institut vědecké povahy (IRCCS) – Nadace Svaté Lucie, dále jen „Nadace“] a Cassa conguaglio per il settore elettrico (Vyrovnávací fond pro energetické odvětví, Itálie), Ministero dello Sviluppo economico (Ministerstvo pro hospodářský rozvoj, Itálie), Ministero dell’Economia e delle Finanze (Ministerstvo pro hospodářství a finance, Itálie) a Autorità per l’energia elettrica e il gas (Úřad pro elektrickou energii a plyn, Itálie) ohledně odmítnutí příslušných italských orgánů přiznat Nadaci režim úlev z částek placených k financování všeobecných nákladů italského elektrického systému (dále jen „všeobecné náklady elektrického systému“).

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Body 9, 10 a 11 odůvodnění směrnice 2003/96 uvádějí:
 - „(9) Členskými státy by měla být ponechána volnost nutná k vymezení a provádění politik přizpůsobených jejich vnitrostátním podmínkám.
 - (10) Členské státy chtějí zavádět nebo zachovat různé formy zdanění energetických produktů a elektřiny. Proto by členskými státy mělo být povoleno dodržovat minimální úroveň zdanění v rámci Společenství celkovými odvody na všech nepřímých daních, které se členské státy rozhodly uplatňovat (kromě DPH).
 - (11) Rozhodnutí o daňových režimech zaváděných v souvislosti s prováděním těchto rámcových předpisů Společenství o zdanění energetických produktů a elektřiny přísluší každému členskému státu. V tomto ohledu se mohou členské státy rozhodnout nezvýšit celkové daňové zatížení, pokud se domnívají, že by provádění této zásady daňové neutrality mohlo přispět ke změně struktury a k modernizaci jejich daňových systémů tím, že bude podporováno chování směřující k větší ochraně životního prostředí a lepšímu využití pracovní síly.“
- 4 Článek 1 směrnice 2003/96 stanoví:
 - „Členské státy zdaní energetické produkty a elektřinu v souladu s touto směrnicí.“

5 Článek 4 této směrnice zní:

„1. Úrovně zdanění, které členské státy uplatňují na energetické produkty a elektřinu podle článku 2, nesmí být nižší než minimální úrovně zdanění předepsané touto směrnicí.

2. Pro účely této směrnice se ‚úrovně zdanění‘ rozumí celková výše všech nepřímých daní (s výjimkou DPH), která se vypočítává přímo nebo nepřímo z množství energetických produktů a elektřiny v době jejich propuštění pro domácí spotřebu.“

6 Článek 8 odst. 2 uvedené směrnice stanoví:

„Tento článek se vztahuje na tato použití k průmyslovým a obchodním účelům:

[...]

b) stacionární motory;

c) zařízení a stroje používané při stavbách, stavebně inženýrských pracích a veřejných pracích;

[...]“

7 Článek 11 téže směrnice zní takto:

„1. V této směrnici se ‚obchodním použitím‘ rozumí použití podnikem podle odstavce 2, který provádí nezávisle a v jakémkoli místě dodání zboží nebo služeb, bez ohledu na účel nebo výsledky těchto hospodářských činností.

Hospodářské činnosti zahrnují všechny činnosti producentů, obchodníků a poskytovatelů služeb, včetně těžebních a zemědělských činností a činností vykonávaných v rámci svobodných povolání.

[...]

2. Ve smyslu této směrnice nelze za ‚podnik‘ považovat jednotku menší, než je část podniku nebo jiného právního subjektu, která z organizačního hlediska představuje samostatný podnik, tj. jednotku schopnou provozu vlastními prostředky.

[...]

4. Členské státy mohou omezit oblast působnosti snížené úrovně zdanění na obchodní použití.“

8 Článek 17 odst. 1 směrnice 2003/96 stanoví:

„Pokud jsou minimální úrovně zdanění předepsané v této směrnici v průměru dodržovány pro každý podnik, mohou členské státy uplatňovat snížení daní na spotřebu energetických produktů použitých k topení nebo pro účely podle čl. 8 odst. 2 písm. b) a c) a pro elektřinu v následujících případech:

a) ve prospěch energeticky náročného podniku.

„Energeticky náročným podnikem‘ se rozumí podnik podle článku 11, u kterého buď nákupy energetických produktů a elektřiny činí alespoň 3,0 % hodnoty produkce, nebo vnitrostátní splatná daň z energie činí alespoň 0,5 % přidané hodnoty. V rámci této definice může členský stát uplatnit přísnější kritéria, včetně definic hodnoty prodeje, postupů a odvětví.

[...]“

9 Článek 26 odst. 1 a 2 této směrnice stanoví:

„1. Členské státy uvědomí Komisi o opatřeních přijatých podle článku 5, čl. 14 odst. 2 a článků 15 a 17.

2. Opatření jako osvobození od daně, snížení úrovně zdanění, daňové rozlišení nebo vrácení daně ve smyslu této směrnice mohou představovat státní podporu a tyto případy se musejí oznámit Komisi podle čl. 88 odst. 3 Smlouvy.

Informace poskytované Komisi na základě této směrnice nezprošťují členské státy oznamovací povinnosti podle čl. 88 odst. 3 Smlouvy.“

10 Článek 1 odst. 1 a 2 směrnice Rady 2008/118/ES ze dne 16. prosince 2008 o obecné úpravě spotřebních daní a o zrušení směrnice 92/12/EHS (Úř. věst. 2009, L 9, s. 12), stanoví:

„1. Tato směrnice stanoví obecnou úpravu spotřební daně, která se ukládá přímo nebo nepřímo na spotřebu níže uvedeného zboží (dále jen ‚zboží podléhající spotřební dani‘):

a) energetické produkty a elektřina, na něž se vztahuje směrnice 2003/96/ES;

[...]

2. Členské státy mohou ze zboží podléhajícího spotřební dani vybírat ze zvláštních důvodů další nepřímé daně za předpokladu, že tyto daně splňují pravidla Společenství platná pro spotřební daně nebo pro daň z přidané hodnoty, pokud jde o stanovení základu daně, výpočet daně, vznik daňové povinnosti a kontrolu daně, avšak s výjimkou ustanovení upravujících osvobození od daně.“

Italské právo

11 Decreto legislativo n. 26 (legislativní nařízení č. 26) ze dne 2. února 2007 (běžný doplněk ke GURI č. 68 ze dne 22. března 2007) provedl do vnitrostátního práva směrnicí 2003/96.

12 Decreto-legge n. 83 (nařízení s mocí zákona č. 83) ze dne 22. června 2012 (běžný doplněk ke GURI č. 147 ze dne 26. června 2012), které bylo s úpravami transformováno zákonem (dále jen „nařízení s mocí zákona č. 83/2012“), stanoví neodkladná opatření pro růst v zemi.

13 Článek 39 nařízení s mocí zákona č. 83/2012, nadepsaný „Kritéria revize systému spotřebních daní z elektřiny a energetických produktů a všeobecné náklady elektrického systému pro energeticky náročné podniky – zvláštní režimy sazeb pro energeticky náročné podniky v oblasti průmyslu“, v odstavcích 1 až 3 stanoví:

„1. Ministr hospodářství a financí ve spolupráci s ministrem pro hospodářský rozvoj přijme nejpozději do 31. prosince 2012 jedno či několik nařízení definujících na základě článku 17 směrnice 2003/96 [...] energeticky náročné podniky, a to na základě podmínek a kritérií spočívajících v minimální úrovni spotřeby a dopadu nákladů na energii na hodnotu činnosti podniku.

2. Nařízení uvedená v odstavci 1 mají následně vymezit zjednodušený a spravedlivý systém sazby spotřebních daní z elektřiny a energetických produktů používaných jako paliva, při dodržení podmínek stanovených směrnicí 2003/96 [...]; tento systém musí zajistit zachování daňových příjmů [...]

3. Ve lhůtě 60 dnů od přijetí nařízení uvedených v odstavci 1 stanoví podle pokynů vypracovaných Ministrem pro hospodářský rozvoj Úřad pro elektrickou energii a plyn nové částky, určené k financování všeobecných nákladů elektrického systému a kritéria jejich rozložení mezi koncové spotřebitele tak, aby se zohlednila definice energeticky náročného podniku obsažená v nařízeních v odstavci 1 a dodržely podmínky uvedené v odstavci 2 [...]“

- 14 Decreto ministeriale – Definizione delle imprese a forte consumo di energia (ministrské nařízení – Definice energeticky náročných podniků) ze dne 5. dubna 2013 (GURI č. 91 ze dne 18. dubna 2013), bylo přijato k provedení článku 39 nařízení s mocí zákona č. 83/2012.
- 15 Článek 3 tohoto ministerského nařízení stanoví, že nová definice všeobecných nákladů elektrického systému je určena k zavedení systému úlev ve prospěch energeticky náročných podniků v návaznosti na vypracování ministerských pokynů uvedených v čl. 39 odst. 3 nařízení s mocí zákona č. 83/2012. Odstavec 2 tohoto článku 3 uvádí, že „všeobecné náklady elektrického systému se nově definují tak, že jsou sestupné podle spotřeby elektrické energie [...], případně rovněž podle odvětví činnosti vymezených kódy ATECO [vnitrostátní systém klasifikace hospodářských činností]“.
- 16 Pokyny ministra pro hospodářský rozvoj ze dne 24. července 2013 byly přijaty za účelem provedení čl. 39 odst. 3 nařízení s mocí zákona č. 83/2012 a článku 3 uvedeného ministerského nařízení. Pověřily zejména Úřad pro elektrickou energii a plyn (nyní Úřad pro elektrickou energii, plyn a vodohospodářství) úkolem nově upravit částky určené k financování všeobecných nákladů elektrického systému, přičemž omezily přiznání úlev uvedených v daném článku 3 pouze pro energeticky intenzivní (energeticky náročné) podniky ve výrobním odvětví.
- 17 Tyto pokyny byly provedeny třemi rozhodnutími Úřadu pro elektrickou energii a plyn, přijatými v říjnu 2013, která skutečně omezila prospěch z těchto úlev pouze na podniky ve výrobním odvětví.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 18 Nadace je pečovatelský a léčebný institut vědecké povahy, který je činný zejména v odvětví poskytování zdravotních služeb. Podle předkládajícího soudu může být kvalifikována jako „podnik“ ve smyslu článku 11 směrnice 2003/96.
- 19 V průběhu roku 2014 se Nadace obrátila na Tribunale amministrativo regionale della Lombardia (regionální správní soud pro Lombardii, Itálie) s návrhem na zrušení aktů, kterými jí příslušné orgány odmítly přiznat režim úlev z částek placených k financování všeobecných nákladů elektrického systému. Tento soud rozhodl, že žaloba Nadace je nepřipustná z důvodů týkajících se dne podání žaloby.
- 20 Consiglio di Stato (Státní rada, Itálie), který se zabýval odvoláním, měl za to, že žaloba Nadace je přípustná. V důsledku toho provedl přezkum ve věci samé, která vzbuzuje otázky týkající se zejména unijního práva.
- 21 Předkládající soud má za to, že je schopen vyřešit otázky týkající se článků 107 SFEU a 108 SFEU, které vyvstávají ve sporu v původním řízení, aniž by se obrátil na Soudní dvůr, jeho žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká zejména výkladu čl. 17 odst. 1 směrnice 2003/96.
- 22 Předkládající soud se táže, zda úlevy spojené s všeobecnými náklady elektrického systému spadají do působnosti tohoto čl. 17 odst. 1, který se týká snížení daní. V tomto ohledu vysvětluje, že uvedené náklady jsou určeny k financování cílů obecného zájmu, jako jsou podpora obnovitelných energetických zdrojů (složka A3) a energetické účinnost (složka UC7), náklady jaderné bezpečnosti a územní kompenzace (složky A2 a MCT), zvláštní sazební režimy pro vnitrostátní společnost pro železnice (složka A4), kompenzace určené pro malé podniky v odvětví elektřiny (složka UC4), podpora

výzkumu prováděného v odvětví elektřiny (složka A5), jakož i pokrytí „ bonusu na elektřinu“ (složka As) a výhod poskytnutých energeticky náročným podnikům (složka Ae). Podle uvedeného soudu jdou všeobecné náklady elektrického systému k tíži spotřebitelů elektřiny a rozdělují se mezi ně, včetně podniků, jejich zapsáním na faktury za elektřinu.

23 Jestliže musí být úlevy spojené s všeobecnými náklady elektrického systému považovány za snížení daní, předkládající soud se táže, zda čl. 17 odst. 1 směrnice 2003/96 umožňuje členským státům, které zavedou taková snížení na základě tohoto ustanovení, aby je přiznaly pouze určitým energeticky náročným podnikům působícím v odvětvích vymezených vnitrostátními orgány, aby byly naplňovány cíle obecného zájmu.

24 Za těchto podmínek se Consiglio di Stato (Státní rada) rozhodla přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Spadá vnitrostátní právní úprava (jako je právní úprava dotčená v původním řízení), která zaprvé obsahuje definici ‚energeticky náročného podniku‘ v souladu s definicí ve směrnici [2003/96] a zadruhé vyhrazuje tomuto druhu podniků úlevy z částek placených k financování všeobecných nákladů elektrického systému (a nikoli pobídky týkající se zdanění energetických produktů a elektřiny jako takové), do působnosti této směrnice?

2) Brání právo [Unie], a zejména články 11 a 17 směrnice [2003/96], vnitrostátní právní a správní úpravě (jako je právní úprava platná v italském právu a popsaná v rámci tohoto usnesení), která zaprvé zavádí systém úlev na spotřebu energetických produktů (elektřiny) ‚energeticky náročnými‘ podniky ve smyslu výše uvedeného článku 17 a zadruhé omezuje možnost využívat těchto úlev pouze na ‚energeticky náročné‘ podniky působící ve výrobním odvětví, čímž ji vylučuje pro podniky působícími v jiných hospodářských odvětvích?“

K předběžným otázkám

K první otázce

25 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 17 odst. 1 směrnice 2003/96 musí být vykládán v tom smyslu, že do pojmu „snížení daní“ spadají úlevy přiznané vnitrostátním právem energeticky náročným podnikům, jak jsou definovány v tomto ustanovení, z takových částek, jako jsou částky, o něž se jedná ve sporu v původním řízení, placených za účelem financování všeobecných nákladů elektrického systému.

26 Odpověď na tuto otázku závisí na tom, zda částky placené k financování všeobecných nákladů elektrického systému mají daňovou povahu a konkrétně zda představují nepřímé daně uvedené v čl. 4 odst. 2 směrnice 2003/96.

27 V první řadě totiž čl. 17 odst. 1 této směrnice podřizuje použití snížení daní na spotřebu energetických produktů a pro elektřinu dodržení minimálních úrovní zdanění předepsaných v uvedené směrnici. Ve druhé řadě čl. 4 odst. 2 směrnice 2003/96 definuje pojem „úroveň zdanění“ pro účely této směrnice jako celkovou výši všech nepřímých daní.

28 Italská vláda má za to, že částky placené k financování všeobecných nákladů elektrického systému nemají daňovou, ale tarifní povahu, jelikož jsou kryty prostřednictvím složek sazby za elektřinu.

- 29 Nicméně je třeba připomenout, že kvalifikace zdanění, daně, cla nebo poplatku musí být s ohledem na unijní právo učiněna Soudním dvorem v závislosti na objektivních vlastnostech zdanění nezávisle na jeho kvalifikaci podle vnitrostátního práva (viz rozsudky ze dne 12. prosince 2006, *Test Claimants in the FII Group Litigation*, C-446/04, EU:C:2006:774, bod 107, jakož i ze dne 24. června 2010, *P. Ferrero e C. a General Beverage Europe*, C-338/08 a C-339/08, EU:C:2010:364, bod 25).
- 30 Je tedy třeba zkoumat objektivní vlastnosti částek placených k financování všeobecných nákladů elektrického systému.
- 31 Zprv je třeba uvést, že jak vyplývá z předkládajícího rozhodnutí, částky placené k financování všeobecných nákladů elektrického systému jsou stanoveny italským právem a zejména čl. 39 odst. 3 nařízení s mocí zákona č. 83/2012.
- 32 Dále, aby mohly být částky placené k financování všeobecných nákladů elektrického systému kvalifikovány jako daň, je třeba, aby existovala povinnost platit tyto částky a aby v případě nedodržení této povinnosti byl poplatník stíhán příslušnými orgány, přičemž v případě nepřímé daně není osobou, která je podle práva povinná k těmto platbám, nezbytně konečný spotřebitel, na kterého byly uvedené částky přeneseny (pokud jde o DPH, obdobně viz rozsudek ze dne 14. ledna 2016, *Komise v. Belgie*, C-163/14, EU:C:2016:4, bod 44).
- 33 Tak je tomu patrně v případě částek placených k financování všeobecných nákladů elektrického systému. Z vyjádření italské vlády totiž podle všeho vyplývá, že entity používající služeb elektrické sítě mají právní povinnost zaplatit tyto částky Vyrovnávacímu fondu pro energetické odvětví. Je nicméně věcí předkládajícího soudu, aby potvrdil existenci takové povinnosti, jakož i kontrolu dodržení této povinnosti příslušnými orgány.
- 34 Zadruhé, jak vyplývá rovněž z předkládajícího rozhodnutí, částky placené k financování všeobecných nákladů elektrického systému nejsou nezbytně určeny k financování nákladů výroby a distribuce elektřiny, nýbrž nákladů cílů obecného zájmu, podle kritérií pro rozložení stanovených v rámci vnitrostátního elektrického systému orgány veřejné moci na základě pokynů Ministra pro hospodářský rozvoj ze dne 24. července 2013 a rozhodnutí Úřadu pro energii a plyn přijatých v říjnu 2013. Mezi tyto cíle patří podpora obnovitelných zdrojů energie a energetické účinnosti, jaderná bezpečnost a území kompenzace, zvláštní tarifové režimy pro vnitrostátní společnost pro železnice, kompenzace určené pro malé podniky v odvětví elektřiny, podpora výzkumu prováděného v odvětví elektřiny, jakož i pokrytí „ bonusu na elektřinu“ a úlev poskytnutých energeticky náročným podnikům.
- 35 V tomto kontextu je třeba uvést, že skutečnost, že částky placené k financování všeobecných nákladů elektrického systému nejsou určeny do vnitrostátního rozpočtu, ale jak uvádí italská vláda, jsou placeny na účty, které spravuje Vyrovnávací fond pro odvětví elektrické energie, aby byly přiděleny určitým kategoriím subjektů pro zvláštní použití, nemůže sama o sobě vyloučit, že spadají do oblasti daní (viz obdobně rozsudek ze dne 15. dubna 2010, *CIBA*, C-96/08, EU:C:2010:185, bod 23).
- 36 Zatřetí, pokud jde konkrétně o nepřímé daně, je třeba uvést, že takové daně jsou typicky přeneseny na konečného spotřebitele poskytnutého zboží nebo služby prostřednictvím jejich zahrnutí do částky uvedené na jemu určené faktuře (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. ledna 2016, *Komise v. Belgie*, C-163/14, EU:C:2016:4, bod 39).
- 37 V tomto ohledu předkládající soud uvádí, že všeobecné náklady elektrického systému jdou k tíži spotřebitelů elektřiny a jsou mezi ně rozloženy, a to včetně podniků, prostřednictvím jejich zanesení do faktur za elektřinu. To je potvrzeno v čl. 39 odst. 3 nařízení s mocí zákona č. 83/2012, podle kterého se částky placené k financování těchto nákladů přenáší na konečné spotřebitele.

- 38 Dále se jeví, že uvedené částky jsou spojeny se spotřebovanou elektřinou, protože podle čl. 3 odst. 2 ministerského nařízení ze dne 5. dubna 2013 jsou všeobecné náklady elektrického systému sestupné podle spotřeby elektřiny.
- 39 Z těchto důvodů nelze částky placené k financování uvedených nákladů srovnávat s daní, jež byla předmětem věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 4. června 2015, Kernkraftwerke Lippe-Ems (C-5/14, EU:C:2015:354), ve kterém měl Soudní dvůr za to, že tuto daň nelze považovat za daň vyčíslenou přímo či nepřímo v závislosti na množství elektřiny v době propuštění tohoto produktu pro domácí spotřebu ve smyslu článku 4 odst. 2 směrnice 2003/96. Soudní dvůr totiž založil tento závěr na zjištěních uvedených v bodech 62 a 63 tohoto rozsudku, podle kterých se uvedená daň vypočte zejména z množství jaderného paliva použitého pro výrobu elektřiny a že toto množství neovlivňuje přímo množství vyrobené elektřiny, takže tato daň mohla být odváděna, aniž nutně došlo k vyrobení a potažmo spotřebování elektřiny.
- 40 S ohledem na předchozí úvahy a s výhradou ověření skutkových okolností a pravidel vnitrostátního práva, z nichž vychází, předkládajícím soudem, je třeba konstatovat, že částky placené k financování všeobecných nákladů elektrického systému představují nepřímé daně ve smyslu čl. 4 odst. 2 směrnice 2003/96.
- 41 Kromě toho, jak uvedla Komise v písemných vyjádřeních, platí, že jelikož částky placené k financování všeobecných nákladů elektrického systému představují nepřímé daně, musí být dodrženy podmínky stanovené unijním právem, pokud jde o takové výrobky, jako je elektřina, které jak vyplývá z čl. 1 odst. 1 směrnice 2008/118, podléhají jí stanovené obecné úpravě spotřební daně.
- 42 Konkrétně může elektřina v souladu s čl. 1 odst. 2 této směrnice podléhat jiné nepřímé dani než spotřební dani zavedené uvedenou směrnicí, jestliže má zaprvé zdanění jeden či více zvláštních účelů a jestliže je zadruhé v souladu s pravidly pro zdaňování platnými pro spotřební daně nebo pro DPH, pokud jde o stanovení základu daně, výpočet daně, vznik daňové povinnosti a kontrolu daně, přičemž tato pravidla nezahrnují ustanovení týkající se osvobození od daně.
- 43 Je věcí předkládajícího soudu, aby ověřil, zda částky placené k financování všeobecných nákladů elektrického systému splňují tyto podmínky.
- 44 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba odpovědět na první otázku, že čl. 17 odst. 1 směrnice 2003/96 musí být vykládán v tom smyslu, že pod pojem „snížení daní“ spadají úlevy přiznané vnitrostátním právem energeticky náročným podnikům, jak jsou definovány v tomto ustanovení, z takových částek, jako jsou částky, o něž se jedná ve sporu v původním řízení, placených k financování všeobecných nákladů elektrického systému, s výhradou ověření skutkových okolností a pravidel vnitrostátního práva, ze kterých vychází tato odpověď Soudního dvora, předkládajícím soudem.

K druhé otázce

- 45 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 17 odst. 1 směrnice 2003/96 musí být vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, která upravuje snížení daní ze spotřeby elektřiny ve prospěch energeticky náročných podniků ve smyslu tohoto ustanovení jen pro výrobní odvětví.
- 46 V tomto ohledu z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že podle vnitrostátní právní úpravy dotčené v původním řízení jsou takzvaným „energeticky náročným“ podnikům přiznávány výhody týkající se částek placených k financování všeobecných nákladů elektrického systému, pouze pokud jsou z výrobního odvětví.

- 47 V souladu s čl. 17 odst. 1 písm. a) směrnice 2003/96 mohou členské státy uplatňovat ve prospěch energeticky náročných podniků snížení daní na spotřebu energetických produktů, pokud jsou minimální úrovně zdanění v Unii předepsané v této směrnici v průměru dodržovány pro každý podnik.
- 48 Toto ustanovení definuje rovněž pojem „energeticky náročný podnik“ a upřesňuje, že v rámci této definice mohou členské státy uplatnit přísnější kritéria, včetně definic hodnoty prodeje, postupu a odvětví.
- 49 Z toho vyplývá, že pro účely uvedeného ustanovení mohou členské státy omezit možnost snížení daní ve prospěch energeticky náročných podniků na podniky z jednoho nebo více průmyslových odvětví. V důsledku toho toto ustanovení nebrání takové vnitrostátní právní úpravě, jaká je dotčená v původním řízení, která přiznává výhody týkající se částek placených k financování všeobecných nákladů elektrického systému pouze výrobnímu odvětví.
- 50 Tento výklad potvrzuje zkoumání cílů sledovaných směrnicí 2003/96. Z bodů 9 a 11 odůvodnění této směrnice totiž vyplývá, že ponechává členským státům volnost nutnou k vymezení a provádění politik přizpůsobených jejich vnitrostátním podmínkám a že režimy zaváděné v souvislosti s prováděním uvedené směrnice spadají do pravomoci každého členského státu.
- 51 Nicméně je třeba zdůraznit, že skutečnost, že taková vnitrostátní právní úprava, o kterou se jedná v původním řízení, která omezuje prospěch ze snížení daní na jedno průmyslové odvětví, není v rozporu s čl. 17 odst. 1 směrnice 2003/96, nepředjímá odpověď na otázku, jak vyplývá z čl. 26 odst. 2 této směrnice, zda tato právní úprava představuje státní podporu. Nicméně, jak výslovně uvedl předkládající soud, tato otázka není předmětem projednávané žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce.
- 52 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba odpovědět na druhou otázku, že čl. 17 odst. 1 směrnice 2003/96 musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní právní úpravě, která stanoví snížení daní ze spotřeby elektřiny ve prospěch energeticky náročných podniků ve smyslu tohoto ustanovení jen pro výrobní odvětví.

K nákladům řízení

- 53 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (devátý senát) rozhodl takto:

- 1) Článek 17 odst. 1 směrnice Rady 2003/96/ES ze dne 27. října 2003, kterou se mění struktura rámcových předpisů Společenství o zdanění energetických produktů a elektřiny musí být vykládán v tom smyslu, že pod pojem „snížení daní“ spadají úlevy přiznané vnitrostátním právem energeticky náročným podnikům, jak jsou definovány v tomto ustanovení, z takových částek, jako jsou částky, o něž se jedná ve sporu v původním řízení, placených k financování všeobecných nákladů elektrického systému, s výhradou ověření skutkových okolností a pravidel vnitrostátního práva, ze kterých vychází tato odpověď Soudního dvora, předkládajícím soudem.**
- 2) Článek 17 odst. 1 směrnice 2003/96 musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní právní úpravě, která stanoví snížení daní ze spotřeby elektřiny ve prospěch energeticky náročných podniků ve smyslu tohoto ustanovení jen pro výrobní odvětví.**

Podpisy.